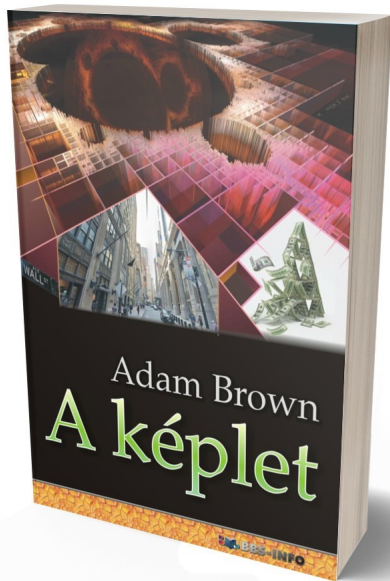

?

A képlet (Adam Brown)

392 oldal, A/5, ISBN 978-615-6364-08-1

Értékelés: Még nincs értékelve

Ár

Fogyasztói ár 3990,00 Ft

Kedvezmény-1000,00 Ft

[Tegye fel kérdését a termék?](#)

Leírás

Egy szabadságszerető kutatómérnök és csapatának viszontagságai a bankok és politika becstelen világában, miközben az összeomló világrend hozadékaival szembeszállva egy rejtélyes képlet segítségével felfedik létünk értelmét és a világ titkait.

A kód című könyv szerzőjének új regénye, bemutatja, hogy mi várhat ránk a jelenlegi világrend összeomlását követően, miközben választ keres létezésünk és a világ legfontosabb kérdéseire egy mindent leíró képlet segítségével. Leleplezi a bankoligarchia, a multik és a pénzügyi világ aljasságait és a kisembereket, nemzeteket kifosztó módszereit, de ellensúlyként rávilágít létezésünk értelmére is.

Thomas Freeman egy kutatómérnök, a kvantumfizika megszállottja, aki bár kitűnő elme, olyan területen végez kutatást, amely a hatalmi elit érdekeivel ütközik. Belekeveredik egy gyilkossági ügybe, a kutatását felfüggesztik, majd belekóstol a Wall Street fényes világába. Tapasztalatai hamar elvezetik a felismeréshez, hogy az egész pénzügyi rendszer nem más, mint egy óriási piramisjáték, amely összeomlani készül.

Megkezdődik a versenyfutás az idővel, miközben a főhős eredeti tervét sem akar lemondani, így ellenségei keresztüzzébe kerül, s az új világrend is egyre elviselhetetlenebb számára. Mindeközben barátja, egy bogaras matematikus, aki az Isten ujjlenyomatának is nevezett fraktálok és Mandelbrot-halmazok megszállottja, kutatása során felfedez egy képletet, amelyet számítógépen ábrázolva egyszerűsége ellenére is mindent leír az univerzumból, anyagi világunkról és hitünkről. S hogy a regény végére összeérő szálak meghozzák-e a végső megoldást, sikerül-e Thomasnak véghezvinni tervét és megkaphatjuk-e a válaszokat a kérdéseinkre, csakis az olvasó számára derül ki.

[A könyv megvásárlása Librinél.](#) | [A könyv megvásárlása Líránál.](#) | A könyv megvásárlása elektronikusan: [Google Play](#) vagy [eKönyv](#)

Az angol nyelvű könyv (The Formula) megvásárlása elektronikusan: [Google Play](#) és papíralapon: [Amazon](#)
A német nyelvű könyv (Die Formel) megvásárlása elektronikusan: [Google Play](#) és papíralapon: [Amazon](#)
A spanyol nyelvű könyv (La Fórmula) megvásárlása elektronikusan: [Amazon kindle](#) és papíralapon: [Amazon](#)

Hasznos linkek a könyvhöz:

[Hasznos érdekességek a kód facebook oldalán](#)
[Mandelbrot halmaz videó](#)
[Mandelbrot halmaz videó](#)
[Mandelbrot halmaz videó](#)
[Dávid Gyula el?adása az id?r?!](#)
[Érdekes videó az univerzumból](#)
[A pénz, mint adósság](#)
[A szabadság kísérlet](#)
[A b?n árfolyama részlet](#)
[Növekedj](#)
[Miért nem omlott össze még a dollár](#)
[Miért utálják a bankok a bitcoint?](#)
[A világgadassági fórum víziója](#)
[Háború megrendelésre](#)
[Numenizmus](#)

Mintaoldalak a könyvből:

*"Jó, hogy az emberek nem értik a pénzügyi rendszert,
különben talán már mássnap forradalom törne ki."*
Henry Ford

1.

Thomas riadtan ébredt, verejtéktől átázott lepedője sarkát csomóban markolta, mintha az élete múlta a szorításán. Zihálva kapkodott levegőért, szíve pedig oly hevesen dobogott, hogy szinte kiugrott a helyéről.

Rémálmai voltak, melyben sűrű füstfelhő közepette sorra dőlnek rá New York hatalmas felhőkarcolói, majd valamilyen rejtélyes módon az óceán közepére kerülve egy óriási, melyek örvény vele együtt nyelte el az egész világot. Minden sötét, homályosodó vált, a foltogató porral vegyített füst és a végetlen óceán nyomasztó, reménytelen lidérc pedig úgy állt rá Thomas kékére, mint valamilyen szörnyű látomás a jövőből.

De végre felébredt. Ez csak egy rossz álom volt, borzalmas vízió, ami nem következhet be, hiszen a világ nem tűnt el, sőt nagyon is érezte a valóságot, a sötétbe beküszbő friss kávéillat révén. – De miért tűnik mégis minden álom ily valóságosnak, mit jelenthet, miért nem jövök rá, hogy álmodom? Hiszen annyira egyértelmű, hogy ez a valóságban nem történhet meg. Miért, miért és miért? – sorolta a kérdéseket önmagában iszogatott lepedőjének szorogatása közben Thomas. Majd kideresülve az álom maradványai közül.

3

fülét, zsebre tette a kezét, aztán rögtön ki is vette onnan. A nézésében volt valami vészjósló, de közben látszott rajta, hogy aralkodik magán.

Thomas a férfi tekintetéből valami rosszat sejtett. Szeméből félszöveg sugárzott, mintha a magasságát akarná kompenzálni, de valójában úgy nézett rá, mint egy bűnözőre. Csupán néhány másodperc telt így el, de Thomas sokkal hosszabbnak érezte. Végül a férfi odalépett, és kezét nyújtotta:

– Jó reggelt. Otto Williams, nyomozó vagyok az északmanhattani rendőrkapitányságról. Ha jól tudom Ön Mr. Freeman, ugye?

– Jó reggelt. Igen, Thomas Freeman vagyok, és itt dolgozom a cégnél. Csak nem történt valami baj?

– Úgy is mondhatjuk. De legelőször azt szeretném tudni, hogy hol volt ma reggel hat és hét óra között?

– Otthon. Aztán meg útközben, munkába jövet az autóm. Pontosan abban a barátom autójában, mert az enyémet valójában ellopják – válaszolt Thomas meglepetten, de a nyomozó szinte azonnal folytatta.

– És ezt tudja valaki igazolni is?

– Nem. A barátom ma korán indult el, én csak később keltem. Beszéltem vele telefonon is. Illetve talán a szomszéd megláthatott. De miért kérdezi ezt így? Gyanúsít valamilyen?

– Miért? Lenne mivel?

– Nem – válaszolt Thomas most már emellett hangon, miközben jobb lábával is tett fél lépést hátrafelé. – De az ég szerelmére, mondja már el mi történt? Mi ez az egész?

– Ma reggel holtan találtuk Edward Foxxert a laborban, és én, aki állítólag még sosem késett el, érdekes módon ma

7

Tudod, még az egyetemen belekerültem ebbe a projektbe és nagyon megéjtett.

– És miből élsz most? Van valami kilátásod munka ügyben?

– Nincs. Meglehetősen reménytelen a helyzetem. Kinek kell manapság egy kutatómérnök? Más munkára, ahova meg jeleztem, azt mondták, hogy túlképzett vagyok.

– Arra esetleg nem gondoltál, hogy a pénzügyi szektorban dolgozz?

– Ez eddig még nem merült fel bennem. A végzettségem megvan ugyan, de nincs gyakorlatom – izelgette a félrúgó új lehetőséget Thomas.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, tudok egy neked való állást? Nálunk pont az olyan éles eszű, a számok világában otthon lévő emberekre van szükség, mint amilyen te vagy. A főnököm eredeti gondolkodási munkatársakat keres, olyat, akik teljesen más területről jönnek és akár másként is képesek látni a dolgokat.

– Ez jól hangzik. Lehet róla szó. Bár kicsit viszolygok tőle, hogy én is részt vegyek a világ legnagyobb csalásában, amit a mai pénzügyrendszernek hívnak. Kate viszont állandóan rága a fülem a pénz miatt és már a tartalékok is fogyóban vannak, úgyhogy valamit mindenképpen lépnem kell. Ha nélkülek nem gond, hogy csupán az elméleti ismereteim vannak, akkor beszéljünk róla.

– A gyakorlatba néhány hét alatt belejössz. A többivel meg ne törődj. Jobb is, ha szűz vagy érelen. Volt már olyan kolléga, akitől azért kellett megválnom, mert állandóan a kereskedelmi bankoknál bevett gyakorlatot hozta elő. A te matematikai képességeddel, és az elfogulatlan gondolkodásoddal sokra viheted nálunk. Holnap beszélj is a

47

Claus Gruber óramű pontossággal érkezett. Grant egyik titkárnője kísérette a fenti tárgyalóba, ahol kivétel nélkül Thomas is megérkezett, kezét fogták, udvariasan bemutatkoztak egymásnak, majd leültek egymással szemben.

– Gondolom Mr. Grant már elmondta önnek, hogy miről volna szó – kezdte Gruber, miközben kipakolta a táskájából az iratokat.

– Csupán nagyvonalakban.

– Jó. A legfontosabb, hogy ami itt elhangzik, az semmi szín alatt nem tudódhat ki, nem tudhat róla kettőnkön és Victoron kívül senki.

– Ez csak természetes, ezt már Mr. Grant is tudatta velem.

– Akkor kérem, hogy ne is jegyzeteljen, ha valami nem világos, kérdezzen vissza és elmondom ismét, hogy meggyezhesse. De ne írjon fel semmit. Ami a legfontosabb a dátum. É hónap 13-án. Tudom, nagyon rövid az idő, de ezen nem lehet változtatni. Ezen a napon ül össze ugyanis a svájci monetáris tanács.

– Rendben momogta Thomas – igyekezett összpontosítani e különös vendég szavaira.

– Itt van ez a lista. Bejöltem rajta néhány bankszámlaszámot, amiről érkezni fog holnap négyszer kétszázötvenezer dollár. Ezt kell a maximális tőkeáttétellel 12 óra elteltével a frank erősödésére felhasználni. Vigyázzon a bejelentés európai idő szerint délben lesz, tehát itt 13-án nyitásra fog változni az árfolyam.

– Azt akarja mondani, hogy emelkedni fog?

– Igen, és várhatóan nem kis mértékben.

– De ez nem minősül tiltott befektetés kereskedésnek?

133

– Pont ezért kellene a kibogozhatatlan áttételes csomagok. Mit gondol, miért önköz jöttem, miért nem mi magunk fektetünk be közvetlenül. Miért vállaltuk a járulékos költségeket?

– Értem uram – Thomas semmiképpen nem akarta mutatni az aggodalmát.

– Tudom, ön még új ezen a szinten. – folytatta szemérmesen Gruber – de térjünk át a gyakorlatra. Olyan befektetési struktúrát kell kidolgoznia, és megfelelő papírokat értékesíteni, ami ennyi idő alatt eladható és kellően biztonságos is.

– Tehát bármennyire is racionális lenne, a CFD-ket elfelejthetjük. Gondolkodjunk derivatívákban, bár az idő nagyon rövid.

– Vagy bármi másban, ezért vannak önök, hogy megoldják – zárta határozott hangon Gruber a rövid, informális találkozót.

– Igyekezni fogunk uram – Thomas kavargó érzésekkel hagyta el a tárgyalót és bizáncra fejeztül neki élete eddigi legnagyobb kihívásának, miközben fejében fokra kezdtek körvonalazódni a lehetséges megvalósítási módjai. Nem kis pénzekről volt szó, tehát mindenképp többszörös áttételre, átcsofolásra volt szükség, lehetőleg minél jobban elszava.

Eszébe jutott fiatalkori botlása, ahol sok pénzt veszített mások becselensége miatt, de akkor még nem tudta, hogy maga a rendszer olyan, mint a kaszinókban, ahol csak a bank nyerhet. Húszévesen, amikor csak kacérkodott a pénzügyi befektetésekkel, egy innovatív startup kereskedési platformján rendszeresen meggettette magát a CFD-kkel. Akkor még nem tudta, ha ilyet vásárol, nem valódi részvényt

134

Most azonban élesben ment a dolog, itt nem lehetett hibát elkövetni. Alaposan körbe kellett hátyázni mindent, többszörös áttételeket alkalmazva. Kora reggelről késő estig dolgozott, hogy minél hamarabb elkészüljön a befektetési termékkel. Harmadnapra végül összeállt a csomag, küldhette jóváhagyásra Granthoz.

Thomas tükön ülve várta főnöke válaszáét.
– Ugyes. Magam sem jöttem volna rá a háttér adatok nélkül, hogy miként áll össze a termék. Indíthatja. – Geant spontán véletlenségből elismerően Thomas szemébe nézett, de azon nyomban el is kapta a tekintését, mintha ez az apró intimitás hirtelen megijesztette volna.

Thomas azonnal felfedte a kereskedési platforma művét, majd elégedetten kikapcsolta a számítógépet. Innentől kezdve csak várni kellett. A nyereség ugyanis azon is múlott, hogy hányan haragnak rá, illetve a többi kolléga hogy végzi a munkáját. Összetett, finom rendszer volt ez, ahol minden fogaskeréknek olajoztatni kellett működni. Ő maga is bízott benne, hiszen saját megtakarításának nagy részét, közel háromszáz ezer dollárt kötött le a saját maga által készített papírban. Ezt viszont csak Claus Geuber, az MBFC Investment és ő maga tudta megvásárolni, nem úgy, mint a többi, amit a kereskedelmi bankoknak és egyéb befektetőknek ajánlottak ki.

– Hello Thomas! Már észre sem akarsz venni? – Hallatszott egy vidám női hang a háttérből.

– Szia Judith! Dehogyan. El sem húzod, mennyire örülök, hogy újról látlak! – Fordult meg hódolatosan Thomas, aki már épp készült elfordítani lakásának kulcsát a zárban.

136

leintett egy taxit és rögtön be is ült. Még intett egy vizslát Thomasnak, és mondta is a címet a sofőrnek.

Thomas elgondolkozott Peteren szavaiban. Belegondolt abba, hogy az a pénzmenység, amit az országok központi bankjai kibocsátanak, tulajdonképpen valamiért szinte teljes egészében a tőzsdén kömök ki végül, miközben az infláció folyamatosan emelkedik. Az átlagember egyre többet fizet a megélhetésért, miközben ők a csejnél aktív segítséget nyújtanak ennek a velejéig romlott rendszernek a fenntartásához. És tessék, most ő is eladta a lelkét az ördögnek némi alamizsnáért, ahelyett, hogy tudását és idejét a hidegfűzős reaktor megvalósítására fordítaná.

9.

Épp kinyitották a városi lámpák, mikor Thomas a lakáskulcsát keresve, egy tompa ütést érzett a tarkóján. Még hátra sem tudott nézni, a következő pillanatban máris azon kapta magát, hogy valaki egy kámszát húzott a fejére. Karját erős kezek ragadták meg, segítségkérésre esélye sem volt, száját a zsákon keresztül befogták, majd ismeretlenek húzták maguk után. Látszólag megfogva csak találgatni tudta, de úgy érezte, mintha egy furgonba tuszkolnák, ami szinte azonnal indult is, ahogy tompa puffanással becsukódott az ajtója.

Karját továbbra is félig kicsavarva szorították, így a zsákot a fejéről esélye sem volt lehúzni. Tíz perc rettegés után a furgon megállt, az ajtó kinyílt. Kezét hátra csavarva tereltek előre, botladozva az egyetlen talajon. Végül megálltak és

142

egy hirtelen mozdulattal lekerült a zsák is Thomas fejéről. Szemét elvakította a hirtelen jött lámpafény, a kép lassan tisztult. Az elhagyott rakárépület faláról omladozott a vakolat, nagy fémkerekes ablakok, melyből egy-kettő szilánkosra kitörve engedte be a kinti hűvös levegőt. Jobbra egy nagy láda állt, pár rozsdás szerszámmal a tetején, balra raklapok sorakoztak egymáson. Olajos, dohos szag terjengett az éteri levegőben, messziről hajkúrt hallatszott. Közvetlen mellette két tagbaszakadt legalább százötven kilós, tetovált, sötétebb bőrű, kopasz férfi állt, karba tett kézzel. Vele szemben két-három méterre egy öltönyös, középmagas, teljesen átlagos férfi nézett vele farkasszemet.

– Nos, Mr. Freeman, van egy jó és egy rossz hírem. A jó az, hogy egyedire nem fogjuk megölni. Persze ez még változhat, kizárólag önön múlik. A rossz pedig az, hogy a megbízom rettentően nehezelt önre. És ha ő nehezelt, az nem vezet jóra. Nagyon nem. Szóval praktikus lenne, ha válaszolna néhány kérdésemre – szólalt meg tagolton, cinikus nyugodalommal az öltönyös.

– Kik maguk és mit akarnak tőlem? – Kérdezte halál sápadtan Thomas.

– Félreértett. Itt most én kérdezek!

– Mit akarnak tőlem? Nem csináltam semmit – ismételte Thomas.

– Azért én ezt nem állítanám. A megbízom azt mondta, hogy ön kutakodott a céget után.

– Én? Én nem kutakodtam semmilyen cég után – mentegetőzött Thomas, de abban a pillanatban ismét egy ütést érzett a tarkóján, amiútl fölre rogyott.

– Ne Jack, erre nincs szükség. Kultúrbereké máshogy is meg tudják ezt beszélni. Ugye Mr. Freeman?

143

gó megmentéséért, hiszen így talán majd ezek a területek nem lesznek a fakitermelők martalécai.

Thomas este már nagybirtokosként hajította álomra fejt a szálloda kényelmes szobájának hatalmas ágyában. Csapán azt sajnálta, hogy mindez nem oszthatja meg senkivel, és egyedül kell mind az éjszakát, mind a holnapi napot eltöltenie. Talán el kellett volna hívnia Judithot is, úgy lett volna az igazi. Bár ezt még korainak tartotta, nem akart ajtóstól rontani a házba, úrember nem így viselkedik. A másik ok pedig, hogy egyelőre senkinek sem akart szólni anyagi lehetőségeiről, úgy vette, jobb ez titokban tartani.

Thomas másnap délután két óra várta a repülőgépre kisgépes privát várójába. Megérkezésekor pár perc türelmet kértel, kávéval kínálta, majd egy kedves hostess kikísérte a gépbe. A kétmotoros gép meglepően jó állapotúnak tűnt a körülötte várakozó kopottnabb masinákhoz képest. A gép mellett Marcos várta, egy krepol bértől, gőndírt fekte hajó, kissé pocakos, mokány férfi. A felszállás simán ment, s bár a kis gépet jobban megmozgatta minden légáramlat, a pilóta végig ura volt a helyzetnek, látszott rajta a sok év tapasztalat. Néhány perc repülés után már kezdtek ritkulni az épületek, majd a távolban megjelent a fény a hatalmas folyó viztükörén. Marcos kissé bedöntötte a gépet, majd egy méltóságtejes bal forduló után a folyó fölé repült.

– Látja, ott találkozik a két folyó – mutatott Marcos előre a távolba. Thomas kissé előrehajolt, tekintete a viztükörre meredt. Már csak azért a látványért is érdemes volt ilyen messzire utazni. Az Amazonas homokszíne és a RioNegro feketés vize még hosszú-hosszú kilométereken át is eltált egymástól, pedig itt már egy hatalmas viziömeget alkotott a

153

két órási folyó. Mint egy háromdimenziós animáció, a jobb part aranyárga, a bal part sötét volt, mintha csak árnyékban lenne. Az elképesztő látvány ellenére azonban Thomas arcára kiült a csalódottság, amit ha akarta volna, sem tudott leplezni. Hatalmas eserdőkre számított ugyanis, ehelyett csupán omladozó házakat és sűrű pusztaságot látott odalent. Nem ilyenek képzelte a vidéket, nem ilyenek mutaták a természetfilmek a tévében. Itt nyoma sem volt már annak a buja élővilágnak, ahol színes papagájok rikácsolnak, miközben majmok ugrálnak gondtalanul indáról indára.

– Itt pár éve még eserdő volt – szólalt meg végül Marcos, mintha olvastá Thomas gondolataiban. Nagyot sóhajtott és ez a sóhajlás reneteg szomorúságot jelentett. Végül néhány másodperc lélektani szünet után visszafogottan esecelhe, hogy bizony sok éhes szájat kell etetni, és sajnos hátha tilják a kiterveket, még mindig megéri kockáztatni, és feltétlen a tájat, kivágni a fákat. Thomas mélyszéges szomorúsággal hallgatta, miközben azzal próbálta vigasztalni magát, hogy hátha egyre többen veszik ezt észre és jönnek rá, hogy a Földet nem szüleinél örököltük, hanem az unokáinktól vetjük kölcsön.

Kisvártatva Marcos is témát váltott, a fociról beszélt, hosszasan esetelve kedvenc csapatának sikerét, játékosainak életútját, trófeáikat, illetve hogy szabadidejében ő maga is mennyire szereti rügni a bőrt. Thomas egyáltalán nem volt focirajongó, mégis magával ragadta a férfi lelkesedése, öntudatosága. Kiszűrte az ablakon látható arán az erdőfoltok is egyre nagyobbak és összefüggőbbek lettek, míg a kopár területek egyre kisebbek. Nagyjából egy óráig repül-

153

tek, mikor Marcos visszavette a gázkart, és lejjebb erszegett a géppel.

– Na, onnantól az már az ön földje – mutatott előre Marcos, de Thomas semmi különbséget nem vett felfedezni az alant zöldellő tájban. Szívét mégis valami furcsa melegség járta át, mintha hazatért volna öseihez. A tudat, hogy ez mostmár az övé, arra készítette leghelel, hogy ettől kezdve kötelessége is vigyázni rá. Kettős érzés kavargott benne, egyrészt mérhetetlenül örült, hogy megtehetné, magáénak tudhatta e csodálatos táj egy kicsinyke eldugott szegletét, mégis lélek legmélyén igazságtalannak érezte, hogy ember birtokoltat ilyen csodás dolgokat. Saját maga is alantas ösztönnel tartotta a birtoklás vágyát, és büszkeséggel vegyült lelkiismeretudalás töltötte el, hogy jóval többet tudhat magáénak, mint azok, akik egész életükben itt éltek, mert ide születtek és sosem hagyták el ezt a vidéket.

– Nagyjából eddig tart – szakította meg Thomas meláziását végül Marcos. – Nem csinál egy-két foitot?

– Dehogynem, köszönöm, hogy szólt – válaszolt riadtan Thomas, majd előkapta mobilját körbefényképezte és le is videózta a birodalmát. Titkon bízott benne, hogy leszálhatna, de hamar belátta, ez itt nem lehetséges. Sajnálta, hogy nem szállhat a földje, nem érintheti meg a növényeket, nem szívat bele a levegőjébe, de legalább látta, meggyőződhetett róla, hogy létezik, zöldell, és hogy él, nagyonyis él. Persze jöhetett volna csónakkal is, de az több napig tartó út lett volna, ami jelen helyzetben sem biztonságos, sem pedig ésszerű nem lett volna.

– Átmegyünk a másik terület fölé, megmutatom azt is – szólott ismét Marcos, majd fordított a gépen. Ó-hat perc repülés után újra lelassított, majd amikor egy kopárabb, há-

154

zakkal ritkásan megszórt terület fölé értek, folytatta: – Lájja, a tévek szerint ott fog felépülni az új, tőke-jóbra pedig földtulajdonosság. Amott lesz az iskola, és innen vezetnek majd a csatornákat.

– És azzal a kopár területtel mik a szándékait?
– Ott lesz a naplempark. De ami a legfontosabb, itt nem lesz kivágva egyetlenegy fa sem ezentúl – veregette meg Thomas vállát Marcos, majd előtényomta a gázkart, megemelte a gép orrát és elindult visszafelé.

A szállodában, alváskor is ez járt a fejében: itt nem lesz kivágva már több fa.

Thomas hatalmas robajlás zajára riadt. Odakint elsötétültek a város fényei, majd a távolban foltokban ismét kigyúltak. – Már megint ez a rossz álom – gondolta magában, felülve az ágyon, próbálta magát nyugtatni, hogy nem történt semmi baj. Am a rázkódás folytatódott, sőt egyre erősebbé vált. Thomasban ekkor tudatosult, ez bizony most nem egy rossz álom, hanem a kökemény valóság. A szálloda robosztus épülete egy vídámparki elvarázsolt kastélyra emlékeztette, de ez most annál sokkal félelmetesebb és pokolibb volt. Hallotta ahogy a falról tompa puffanással leesik a festmény, a fürdőben pedig lebucskázik, majd a padlón reptárára lök az üvegpalár, miközben az épület egyre hevesebben rázkódik. Aztán a természet egy újabb erősebb robajjal támadt, mintha le akarná rázni magáról a Föld az emberi civilizáció nyomait. Kinézve az ablakon csak annyit látott, hogy a szemközti épület kátrányávként omlik össze, aztán az utca is elhomályosul, az autók, a fák, a járdák, miközben mindent elborít a sűrű porfelleg az ablakon túl. Cserébe keserű füst szaga csapta meg, a zaj pedig szinte fűlésként

155

tű szintre emelkedett. Thomas emlékezetébe a félhomály ellenére is minden részlet aprólékos tökéletességgel vésődött be: miközben egyre azt hajtogatta magában, ha van Isten, akkor ne vigye át még el, adjon neki még pár évet, nem érdemli meg, hogy ily szörnyű véget érjen az élete. Teljesen leblokkolt, de közben azon vívódott, hogy az ágy alá bujjon, vagy az ajtózárlata alá álljon. Végül csak az utóbbi mellett esze.

Egyszerben esend lett. Folytatólag, síri, halotti esend. A füst és a por nagyon lassan oszlott fel, Thomas pedig remegve, óvatoss léptekkel sétált vissza az ablakhoz, minden pillanatban támasztékot keresve. A látvány, ami fogadta iszonyatos volt. A szemközti épület helyén csupán egy romhalma állt.

Hosszú percek teltek el, mire Thomas felgögr, hogy mi is történt valójában. Ez most nem álom, ez bizony a borzalmas valóság. Botorkálva indult el a félhomályban a szoba másik vége felé, de néhány lépés után beleragadt valamibe. Maga sem tudta mi lehetett, de abban biztos volt, semmi keresnivalója nem volt ott. Aztán óvatossan tovább lépdelt és felnyomta a villanykapcsolót. Mivel nem gyűlt fény, lekapsolta, majd rögvést ismét vissza. De hiába. A szobát kísérletes derengés uralta. Idő kellett, míg a kinttről beszűrődő halovány fény látni engedte és a fűléstől lassan hozzászokott Thomas szeme. Ekkor tovább indult a fürdőszoba irányába, de ott is családnia kellett. A csapot hiába fordította bármilyen irányba, pár cseppnél több vizet nem tudott kicsavarni belőle.

Thomas észlelte, tilt le a méretes franciaágy végére, miközben arcát tenyerébe sejtve mély levegőt vett. Mozdulatlannal ült, tompa kábulatban, miközben érzését hálat

156

pár napra egy szerencsétlenség folytán, így volt időm olyan szempontok szerint elemzésekkel készíteni, amelyeknek eddig nem tulajdonítottunk jelentőséget. Az eredmény pedig megdöbbentő volt. Többször is ellenőriztem a számítás, hogy nem tévedek-e, de a végeredmény mindannyiszor ugyanaz lett. Uraim, a dollár a közeljövőben össze fog om-
lan!

– Ezért akart beszélni velem, hogy ezt elmondja? – Neveztett fel Lewis, majd átsimította a haját és lesajnáló tekintettel kinézett az ablakon, aztán egy nagy lélegzetvétel után folytatta: – Tudja hányszor hallottam már ezt a viccet?

– Ez most nem vicc, uram. Komoly számításokkal is alá tudom támasztani – válaszolt Thomas, majd ányújtott egy nagyjából tíz lapból álló pakszámát.

Lewis kellenlenül felvette a lapokat és elkezdte olvasni. Néha egy hosszabb hmmm, hallatszott irányából, néha kisé felhúzza az orrát, de annál gyorsabban lapozgatott, mintsem alaposan végig tudta volna olvasni. Alex feje pedig egyre vörösebb lett, kellemetlenül érezte magát, elvegre ő hívta a vállalatához Thomast, de ez a pillanat inkább arról szólt, hogy bár csak ne tette volna.

– Nagyra értékelem, hogy a szabadijében ilyesmivel foglalkozik, de amikkel itt kalkulál, azok jelentéktelen tényezők, nincs semmilyen hatással a gazdasági folyamatokra. Nem véletlen, hogy nem számol velük senki sem – dobta le a papírköteget maga elé Lewis.

– Igen tudom. De ezek a hatások együttesen felerősítetik egymást és akkor már számottevőek, tehát érdemes velük foglalkozni. És az előjelek, amelyeket írtam... az egyik már bekövetkezett.

168

– És ez mit jelent a mi számunkra? – Grant próbálta ugyan nyugodt ábrázattal végighallgatni Bobot, de a poltrusái lassan a dobhártyáján is érezték.
– Őszinte választ vár, uram?
– Igen.
– Az, hogy kurvára nagy a baj.
– Kösönöm. Ez lényeg űszinte volt. Bár fogalmazhatott volna finomabban is.
– Finoman fogalmaztam. A helyzethez képest mindenképpen.
– Rendben – sühajtott Grant, majd visszatit a székebe és máris stratégiát szűtt. Határozott utasításokat kezdett osztogatni – Holnap ismét találkoznak, addigra készítsenek egy jelentést, várhatóan mennyi időnk van, meddig tartható még titokban a folyamat.
– Ehhez nem kell jelentés. Maximum egy hétig. Jobb esetben kettűig. Aztán borul a bili – vágott közbe Thomas most már felbátorodva.
– Grant idegesen mélyet sühajtott, majd a tarkóján összekulcsolva kezeit hátradűlt a fekete bőrfotelben. Hosszan bűmült kifélé az ablakon, miközben vágni lehetett volna a csendet a teremben. Mindenki feszűlten figyelte, de meg-szólalni senki sem mert. Végűl hirtelen hatámasat csapott az asztalra.
– Egymillű dollár prémiumot kap mindenki, aki veszte-ség nélkül el tudja passzolni a listán szereplű papírok a esű részének legalább a felét – mondta ki végűl, aztán nyelt egy nagyot, és folytatta: – és ötszázzeret az, aki legalább a tíz százalékű, vagy akinek a veszte-ség nem lesz ötven százalék felett.

246

kestűl felfordult. Az összeomlás viharában mindenki ügye-kazeti menteni, amit még menthett. Derivációsot jűrt az ördűg, az emberek szívűbe eszeveszett pánik költűzött. Minden, amiért egy életen át dolgoztak hirtelen értelmellen semművé lett, a kűsz foszlányai beterítettek mindent, nem volt menekvés.

A helyzet tarthatatlanná vált, ám a rendűrség néhány látványos esetet leszműtva szinte sehol sem avarkozott közbe. Hétvégűre bizonyos körzetekben életveszűlyessé vált az utcára lépni, egy kilógű nyaklűnc, egy rossz irányba ve-tett tekintet is elég volt ahhoz, hogy elvágjűk valakinek a torkát. Otthon maradni sem volt biztonságos, egyre gyak-rábban tűrtek fel lakásukat csupán élelmszerűrt, s ha már ott voltak, tűrtek zűrtak, s vitték mindet, ami mozdítható. A fosztogatások áldozatai teljes mértékben kiszűllátottá váltak, hiszen a fegyvertartást betűllű törvény óta még ér-demben védekezni sem volt lehetsűgűk. Néhány éve az ilyen esűsűleket még törvényesen felűhette bárki jogos ön-vedelem címűn, de azok az idűk már elműltek.

A hírtűrtűlök cimlappjai lűnyegűben megtelettek a hűborús állapotokat idűzű képekkel, melyeken a nagyobb városok utcáit ellepű szeműt, a kiégett autűk, betűrt kirakatok láttán érezte az ember az egű gumű bűzűt. A cikűk a valűsűgot is felűlűműva számoltak be a hűboralmas esűmenyekrűl, még inkább félelmet kelte az emberekben, akik egyre erőtelje-sseben sűrgűtték a kormány közbelépűsét és a rend helyre-állítűsát.

Harmadnapra a részvűnyűrfolyamok soha nem látott mélyűsegek után már nem estek tovűbb, néhány részvűny

262

nyekre való tekintettel minden állampolgűr kap a bank-szűmlűjűra havi kűtűzer dollár segűlyűt. A vásűrlűsűkat sze-műlyes és egesű kvűtűkhoz költűk és ezeket a kvűtűkát fo-lyamatosan felűlűviszűgűllűk majd. E célra a korábbi kűrny-ezetvedelmi kvűta rendszerűt bővűttűk ki, a kvűtűjűt min-denki abban fogja megtalálni. A helyzetet egy hét műlva űjbol kiűrtűkűllűk és ha sűrűsűges, tovűbbi intűzkűdűseket kűptűnk elűbe. Mindűz természetesen az űnűk biztonsűga érdekében tűrtűnk és csak addig, ameddig sűrűsűges.

– Jűl értűm? Ez ugye nem az, aminek látszik? – Szűlűlt meg a beszűd végűn Christopher.

– De sajnos az. Visűnt attűl tartok, sokan nem azt fogjűk kihallani belűle, amit mi. És kűrnyűn lehet, hogy ez csak a kezűdet – válaszolt elcsűkkű hangon Lesley.

– Kezűdet? Miűrt, szerintűm mi lesz még? – Érdeklűdűtt Alex.

– Abba jobb, ha bele sem gondolunk. Tartok tűle, a jűvű hűten jűr csak az igazű felűtűleves – vélűmezte Lesley.

– Jaj, ne nyafogjűtok itt – vágott közbe erűlyesen Bob. – Nem az asszűny fogja ellenűrizni, hogy hova mentek, ha-nem egy rendszer. Erre igenűs sűrűsűg volt, nem mehettek így tovűbb a dűlűgűk. Nem rablűncot akaszűrtűttak a nyaka-tűkba, csak azt a nyafalűnyűt aplikűlűtűt kiellűtűtenek, ha még nem tettűtek meg. Ennyit mindenkűnek ki kell bűrnia a kűzűssűgűrt.

– Igen ezt már ismerűk. Ez volt 2008-ban meg 2020-ban is, aztűn szűp lassan akkűr is kiderűtt az igazsűg – vágott vissza Christopher.

271

– Ezt nem egyszerű röviden összefoglalni, de megpróbálom. A történet ott kezdődik, hogy az 1945-ben megkötött Bretton Woods egyezmény biztosította, hogy a dollár legyen a világ tartalék valutája. Az egyezmény segített talpra állítani Európát, viszont hatalmas pénzügyi előnyhöz jutatta az USA-t, aki cserében kötelezettséget vállalt arra, hogy a dollár mindenkor visszaváltható lesz 35 dollár/uncia arany arányban. Aztán eltelt pár év és az 1970-es években a vietnámi háború kiadásai egyértelművé tették más országok számára is, hogy az USA sokkal több pénzt nyomat, mint amennyi aranyfedezete van. Amikor erre reagálva néhány ország ki akarta venni az aranykészletét drámaian elkezdett zuhanni a dollár árfolyama, végül Nixon meglagadta az arany kiadását és felmondta az egyezményt. A világ többi részére nézve, akik megbizták az USA-t az arany őrzésével, ez nyílt rablás volt. A probléma megoldásaként Nixon megállapodást kötött előbb a szauidakkal, majd később a többi olajkitermelő orszaggal, hogy csak dollárt fogadjanak el az olajért fizetésként, cserébe viszont katonai védelmet biztosított nekik. Ezzel elértek, hogy a dollár és az arany közötti kapcsolat helyett az az olaj lett a fedezet, ami nem is a sajátjuk volt. Így lényegében minden országot arra kényszerítették, hogy készletet tartsanak a FED értéktelen papírfejtéséből. Ezért a dollárért viszont árut kellett szállítaniuk Amerikának. Az értéktelen, semmi-ből előállított dollárért pedig mindent megkapott Amerika, amire csak szüksége volt, így az USA nagyon meggazdagodott. De valójában a látszat ellenére a közembereknek csak töredéke jutott mindennek, hiszen a dollárt nem a kincstár, hanem a FED bocsátotta ki, ami pedig csupán magánbankok szövetsége. Bár 1963-ban Kennedy visszaadta a

290

Az álom szíkrakét pattant ki Judith szeméből, ahogy a hajnali nap sugarak besűrűdtek a spaletták réssein. A hátsó madársisírgérség, amit New Yorkban sosem hallott, a szobát is betöltötte. Nyújtózott egyet, majd kilépett a hatalmas teraszra, ahol csipősen friss hajnali levegőre. És akkor megpillantotta azt, amiért félőrgya eddigi biztos életét: a szarva lábóval terjedő pálmával és kiöntéle növényekkel sűrűn benőtt buja és harsogyan zórá dírtesdombos tájat, háttérben a szürkésfehér sípkát viselő hegyekkel. Szélesen elmosolyodott, kellet kétség és nyugalom járta át. Nem tudta mennyi idő telt el, de nem is volt lényeges. Érezte, hogy vállát egy erős kéz öleli át és magához húzza. Thomas volt az, aki csendben, szinte lábőhözgyven osont ki a nő mellé. Ott álltak ruhátlanul, egymás karjába fonódva mozdulatlanul hosszú perceket át és csak szívták magukba a friss levegő üdítőn tiszta illatát.

– Most már megérted, hogy miért adtam fel mindent? – Suttogta Judith. – Ez mindentért kárpótol. Úgy érzem, most azonnal lefejtődöm, annyira inspiráló.

– Akkor tedd! – Biztatta Thomas.

– Mindenképpen. Viszont előbb meg kell tanulnunk egy más életformát, ami közelebb áll a természethez.

Thomas csak bólintott. Tudta, nehéz időszak vár rájuk, ami sok lemondással jár. Elsőnek és kitartónak kell lenni, s ha úgy alakul, meg kell fogni a munka végét is. Csak akkor tudják jól megélni, ha kilépnek a komfortzónájukból, elengedik az eddig megszokott életük igényeit és szokásait. S bár ott a lehetőség a visszatérésre, de az egyet jelentene azaz, hogy elfelejtik. Ahhoz pedig túl komokok voltak mindketten, hogy ezt a lehetőséget számbavegyék.

295

szólítja. Mikor belépett a szobába nem mondott neki semmit, csak üres tekintettel átrójította a levelet.

Judith leüppant Thomas mellé, elővasta, megfordította a borítékot és megnézte még egyszer a feladót. Elismerően bólintott, majd Thomas felé fordult:

– Elfogadod az állásajánlatot?

– Még nem tudom. Ezt alaposan át kell gondolnom.

– Ilyen ajánlatot nem mindennap kap az ember. Te lehetnél az elnök jobbkéze, ha jól értelmezem.

– Igen, de...

– Mit de? – Szakította félbe Judith. – Ez óriási megtiszteltetés és még nagyobb lehetőség.

– Itt olyan boldogok vagyunk, Judith. Adjuk fel és menjünk vissza egy olyan országba, ahol még azt is ellenőrzik, mikor türojjük ki a hátsónkat?

– Éppen azért, hogy ezt megváltoztasd. Hogy ott is boldogok lehessenek az emberek.

– És te? Velel mi lesz? Ha visszamegyünk, nem leszel boldogtalan?

– Ezzel te ne törődj. Ha melletted lehetek, boldog leszek.

– Nagyon drága vagy, de legalább hadd adjalak rá párat.

– Rendben, de ne sokat, mert még megmondod magukat – bűji közelebb Judith.

Reggelre az időjárás megmutatta a démoni arcát is. Az égbolt sötétszürkére változott, az eső pedig úgy rázendített, mintha dézsából öntötték volna. Az állatok mind fedezékbe húzódtak, a cikázó villámok pedig egyre sűrűbben csaptak le a környék magasabb pontjaira.

336

jét. Pedig az egész nem más, mint utazás a számok világába egy egyszerű képlet segítségével. Amely képletet csupán ismételni kell a koordináta rendszer számpáira, mégis ilyen fantasztikus mintát ad. Nem véletlenül hívják Isten ujjlenyomatának – aztán Akhüro ismét kattintott és mutatta következő képeket Thomasnak. – Eddig csak két tengellyel számoltunk, így kétdimenziós, síkbeli ábrák kaptunk. De képzelhetünk a térbe is, ha háromdimenzióssá tesszük. Egyre látványosabb nem? – Mutatta a szebbnél szebb képeket Akhüro, melyek közül sok a természet által ihletett absztrakta műalkotásnak tűnt.

– Valóban hihetetlenül látványos – állapította meg Thomas kisse csalódottan, várta Akhüro hatalmas felfedezését.
– Nem a látványosság a lényeg, hanem maga a tartalom.
– Rendben, de mit kell nézmem rajta?
– Ezekben valóban nem látsz sokat, de most jön a lényeg – intette türelmetre Akhüro. – Ez a hiperkomplex számokkal készült, itt már nem csupán a térbe léptem ki, hanem még több dimenzióban ábrázoltam a képletet.
– És azt hogyan jelented meg? A monitorod sík, azon nem tudsz négy- vagy ötdimenziós adathalmazt csak úgy kirajzolni. A háromdimenziós tárgyak esetében is csak egy metszettel, vagy vetülettel tudsz megjeleníteni egy képen – érvelt Thomas.
– Valóban. Ezt tettem én is. De mi írja elő, hogy ennek a metszetnek egybe kell esnie a koordinátatengelyekkel? Ha egy kockáról a lapjaival merőlegesen csinálsz metszeteket, úgy mindig négyzetet kapsz, de ha átlósan, akkor egy téglalap is megjelenik. Csakjaj egy fotót a kockáról egy tetszőleges szögben és rajzold meg a körvonalát. Nem négyzet lesz az sem. Pont ez a csavar ebben is. Kiszámoltam az ada-

371

datokat sok-sok dimenzióban, majd úgy vettem azok metszetét, hogy a metszet nem a tengelyekkel párhuzamosan, hanem elforgatással készült.

– Ez érdekes megközelítés, de rettentően sok számítást igényel – kezdett Thomasba visszatérni az érdeklődés tüze.
– A következő szinten egy ilyen többdimenziós halmaz vetülete. Ebben ugyan semmi különös nincs, de a számos ábra közt találtam egy ilyet. Ehhez például tizenegy dimenziót használtam – nagyított ki egy újabb különös képet Akhüro.

– Érdekes. Olyan, mintha egy galaxis lenne.
– Bizony – majd változt a következő képre Akhüro.
– Ez meg mintha egy atom lenne, körülötte az elektronokkal, vagy egy nap, körülötte a bolygókkal.

– Pontosan. Szerintem is ahhoz hasonlít. De ezek a képek nagyon ritkán bukkantak elő. Ha más szögben készítettem a metszetet, akkor a kép összeomlott és sima fraktál lett.

– Mindez egy ilyen megdöbbentően egyszerű képlettel?
– Csodálkozott Thomas.

– Igen. A matematika olyan csodákat rejt, amit el sem tudunk képzelni.

– De várj, mert a lényegét még nem is mutattam – keresgélt a gépen Akhüro, majd egy újabb képet vetített ki a képernyőre.

– Ez mi? Nem értem ezt a képet. Szép táj, de hol van?
– Nem tudom. Schol. A számok birodalmában. Ez is csak egy vetület a halmazból.

– Ez nem lehet. Ezt valahol te tényképezted és meg akarsz viccelni – legyintett Thomas.

– Nem. Ez tényleg csak a képlettel számolt ábra, de folytatom.

372